

Fra Gåsebjerg til Thylands Ungdomsskole

Helene Hansen

På Gåsebjerg ved Hundborg byggede den tyske værnemagt en telefunk-station med en kæmpe stor radar - en Bernhard - der kunne holde øje med lufrummet over hele Danmark (Jf. Historisk Årbog 1992, s.125ff) De efterladte bygninger dannede i 1947 ramme omkring oprettelsen af Thylands Ungdomsskole, den første frie efterskole på egnen. Helene Hansen, gift med skolens forstander gennem de første tyve år; Thorvald Hansen, erindrer i følgende artikel den usædvanlige skolestart under de vanskelige vilkår; der prægede efterkrigsårenes mangelsamfund.

I 1946 så min far, daværende højskolelærer Kr. Kolding, St. Restrup, i et blad, at der blev averteret efter et par, der kunne tænke sig at lede en skole i fire grundmu rede bygninger.

Man mente, at bygningerne var anvendelige til formålet. Far satte sig i forbindelse med min mand, Thorvald Hansen, og mig og spurgte, om han skulle undersøge, hvad det var for noget, og om det evt. kunne have vores interesse at se det. Far troede dengang, at der var tale om de gamle bygninger fra den tid, der var højskole i Thy.

Vi var straks interesserede, og min far kontaktede gdr. Jens Kirk, Østerild, der havde været gymnastiklærer på St. Restrup. Sammen med Jens Kirk var vi oppe at bese bygningerne, som var i en meget dårlig stand. Det viste sig, at det drejede sig om de bygninger, tyskerne havde opført i forbindelse med det store radaranlæg ved Hundborg. Radaren stod der endnu i 1946.

Selv om det hele var slemt forfaldent, kunne vi dog godt se, at bygningerne var anvendelige, når de blev gjort i stand. Det, der betog os mest, var den storslåede udsigt, som man skal lede længe efter at finde bedre. Den var i de tyve år, vi fik lov at virke dér, en rig glæde for os. Mange skønne solopgange og -nedgange har vi oplevet fra Gåsebjerg. Især var det betagende at se gårdene dukke langsomt frem, når tågen lettede over mosen.

Vi kom i forbindelse med den kreds, der var interesseret i at få en skole i gang. Der var mange, og det er mig umuligt at huske dem alle. Jeg vil derfor lade erindringen kredse om fhv. gårdejer Jens Yde, ”Ydesminde”, som vist nok var den, der først havde fået tanken. Han havde været nærmeste nabo til den gamle højskole, der eksisterede fra 1895 til 1912. Allerede mens tyskerne endnu var der, fik Jens Yde den tanke, at de bygninger måske engang, når tyskerne var væk - hvad han ikke tvivlede på ville ske kunne bruges til noget fornuftigt, eventuelt en skole.

Den kreds, der ønskede at oprette skolen, havde så vidt jeg husker - fået bygningerne tilbudt for 12.000 kr. De lå på ”Lille Ydesminde”, en ejendom med lidt jord til. Amtet mente, det var bedre at sælge billigt end at skulle rive bygningerne ned for at kunne aflevere jorden i samme stand, som tyskerne havde overtaget den. Det ville også

have været en næsten uløselig opgave at bryde dem ned, kunne vi senere konstatere.

Køb med et års forsinkelse

Vi sagde vores plads op og var klar til at tage op for at hjælpe med istandsættelsen af bygningerne.

Salget skulle imidlertid godkendes af staten, som fandt, at amtet ville sælge for billigt. Prisen blev derfor sat op til 30.000 kr. Derfor blev planerne foreløbigt skrinlagt, da kredsen syntes, det var for meget at ofre på de ødelagte bygninger. Vi fik heldigvis i stedet en plads ved Bramming Efterskole. Her blev forstanderen syg ved skoleårets start og døde først i november, så Thorvald kom i høj grad til at stå som leder af skolearbejdet. Jeg havde også et hold elever. Året i Bramming blev en god øvelse i at stå som lederpar ved en skole.

Ved overtagelsen i 1947.

I løbet af sommeren 1947 blev forhandlingerne om skolen i Thy ført videre. Staten gik nu med til at sælge bygningerne for 20.000 kr. Vi havde ikke midler til at købe skolen, men da handelen hurtigst kunne komme i stand, hvis vi stod som købere, påtog kredsen omkring skolen sig den store opgave at tage rundt i Thy og samle garantier for et lån. Der blev samlet garantier for ca. 45.000 kr.. Ud over dem fik vi et rentefrit lån på 15.000 kr. af de såkaldte ”salpeterpenge”, som Foreningen Norden havde modtaget. Baggrunden var, at Danmark havde sendt madvarer til Norge efter krigen, og som tak sendte de salpeter til Danmark. Pengene til Thisted kom så vidt jeg erindrer - fra venskabsbyen Skien. Salpeterpengene skulle bruges til kulturelle formål, og af dem blev skolen så betænkt med dette lån.

I én af bankerne lånte vi så 60.000 kr., hvoraf de 20.000 så skulle gå til selve købet, resten til istandsættelse af bygningerne. Papirerne på købet af skolen blev skrevet på min mands fødselsdag, d. 26. august 1947, og det var selvsagt en stor dag for os.

Vi flyttede ind kort efter. Alt var meget primitivt, men vi var unge endnu, og efter krigen var man ikke forvænt. Radartårnet var blevet taget ned i efteråret 1946, men bygningerne var blevet utroligt havarerede i det år, der var gået, siden vi først så dem. Alle vinduer var smadret, døre slået ind, el-installationer revet løs eller helt væk, og

toiletter og vaskekummer slået i stykker, så opgaven med at få det gjort brugbart så ret håbløst ud. Men takket være en mægtig indsats fra håndværkere og andre hjælpere lykkedes det at sætte privatlejligheden og én af bygningerne i stand, så der kunne holdes skole.

Den første vinter måtte vi benytte folkeskolens gymnastiksal, ja, jeg tror også, sommerpigerne brugte den først på sommeren, indtil salen var færdig.

Al vandalisme på bygningerne skyldtes desværre danskere, da tyskerne havde efterladt bygningerne i fineste stand. Om danskerne mente, de gjorde en samfundsnyttig gerning ved at ødelægge de tyske bygninger, ved jeg ikke. Men det kom i hvert fald til at koste mange penge at bøde på det.

Sommeren 1947 - inden handelen var gået i orden havde Thorvald opdaget, at der var en tank mellem det, der senere blev til skolebygningerne og gymnastiksalen. Han havde tiet med det af angst for, at prisen for området skulle blive sat i vejret, hvis det blev opdaget, at den var af værdi.

Året efter fik vi den gravet op og solgt - den kunne vist rumme 40.000 liter. Den indbragte os 3.000 kr., hvilket var en god hjælp til økonomien den gang.

Materialet fra radartårnet havde englænderne bjærget. Muligvis har der været teknik i det, som de kunne have udbytte af at undersøge. Uden om bygningerne - også på jord, der tilhørte nabogårde - havde der været mineret, og der var skyttegrave ud fra tårnet. Disse var blevet jævnet i 1945, og jorden rensed for miner. I mange år kunne det på jordens farve ses, hvor skyttegravene havde været.

Tyskerne havde bygget deres eget elektricitetsværk, så der kunne skaffes strøm til radartårnet. I bygningen, hvor der senere blev gymnastiksal, stod de store fundamentet til elektricitetsværkets maskiner. Maskinerne var fjernet, før vi kom, men fundamenterne fik vi selv sliddet med at fjerne.

I skellet mellem skolens og Hedegaards jord havde tyskerne opført et transformatorårn. At transformatoren stadig stod efter krigen var nok tysknernes held, for jeg har fået oplyst, at de stedlige frihedskæmpere havde haft planer om at sprænge det i luften i slutningen af 1944. Sprængstoffet dertil lå stadig gemt i laden på en nærliggende gård, men kom af grunde, jeg ikke kender, aldrig i brug. Nu blev det revet ned, og Thorvald og Hedegaard delte stenene mellem sig.

Mange dygtige hjælpere

Arbejdsmand Peter Oddershede og så gamle Kresten Krestensen. kaldet "Bette Kresten", var blandt de første, der kom for at hjælpe os. "Bette Kresten" mødte op en dag og spurgte, om vi ikke manglede en arbejdsmand. Vi kiggede lidt på ham og tænkte vort, men han bedyrede, at han kunne hugge kvas og rense sten, så det blev bestemt, at han bare skulle komme. Han var ikke godt tilpas, hvis vi var stået op, før han mødte. Peter Oddershede rev overflødige skillemur ned, og "Bette Kresten" rensede sten. Peter Oddershede kørte i en tohjulet fladvogn, og når de skulle hjem, blev den vipet ned, så "Bette Kresten" kunne lægge sig på den. Når han havde lagt sig, blev vognen tippet op igen, og så gik turen mod Hundborg.

En dag stillede "Bette Kresten" sig op foran Thorvald og sagde: "I skal med til vort guldbryllup, men så skal du tage noget ordentligt tøj på, og så skal du holde en tale for

os!" Vi var med til den dejlige fest, de holdt, og min mand indfrie befalingen om talen. Guldruden sang for med sin spinkle, men endnu klare stemme, på en sang, der var skrevet til deres bryllup.

Lille Ydesminde.

Mange håndværkere, især fra Hundborg, gjorde en stor indsats for at få bygningerne færdige til tiden.

Murerarbejdet blev udført af Martinus Vestergaard og sønnen Holger Vestergaard, som i mange år var murermester i Hundborg. Tømrerarbejdet blev forestået af Marius Jensen og Thorvald Pedersen, begge fra Hundborg. Da det var meget svært at skaffe byggematerialer så kort efter krigen, gjaldt alle kneb. Bl.a. blev meget af køkkeninventaret lavet af garageporte og overflødige døre.

Der skulle også skaffes inventar til skolestue, opholdsstue, spises tue og elevværelser. Snedker Steffensen, Thisted, havde fået en tildeling af træ, så denne opgave påtog han sig med fint resultat. Da alt ikke kunne nås, købte vi stole fra en fabrik, og skabe og borde til elevværelserne blev købt i forskellige forretninger, bla. hos møbelhandler Frøkjær Knudsen. Dengang var gamle karlekammerskabe ikke i så høj kurs som i dag.

El-installatør Winther Sørensen sørgede for, at vi igen kunne få elektrisk lys og sætte de gamle petroleumslamper bort. Dem havde vi klaret os med et godt stykke tid. Winther Sørensens medhjælper havde et hårdt job med at få ledningerne i orden igen; især led han af en utålelig kløe, når han havde været oppe på loftet for at trække ledninger, da loftet var fyldt med glasuldsmåtter, hvoraf mange var gået i stykker.

Ernst Nielsen, Hundborg, senere fabrikant på Sjørring Maskinfabrik, stod for saniteten. Jeg husker, at min mand af og til tog cyklen til Hundborg for at sikre sig, at Ernst Nielsen ikke tog ud til andre kunder. Tiden var jo knap for os, så dagene skulle anvendes på bedste måde - og helst hos os. Andre kunder har nok ikke altid haft lige blide tanker om min mand, som var så emsig.

Malermester Reinholdt Gregersen og Aksel Plougman tog sig af malerarbejdet. Gregersen mindes, at den første tid gik med at feje glasskår op i alle rum, da ruderne jo var knust. De udførte et fint stykke arbejde trods materialer, der ikke var førsteklases.

En del ekstra arbejde havde de med det værelse, som blev vores private stue. Intet ville holde fast på væggene. Vi fik oplyst, at tyskerne havde ledt gas derind, og så skulle soldaterne prøve, hvem der kunne klare sig længst derinde med gasmasker på. Hvordan malerne klarede problemet, husker jeg ikke; men vi fik i hvert fald en dejlig stue.

Marie Christensen og Stinne Falk skylder jeg også en stor tak. De stod sammen med mig for rengøringen, og der

var nok at se til. Rengøringsmidler var næsten ikke til at opdrive, men vi blev hjulpet af Linds kemiske fabrikker, hvorfra vi fik nogle bøtter med pimpstenssæbe. Ved hjælp af det og godt med vand og knofedt fik vi et rimeligt resultat ud af det.

En skole er rejst.

Gulvene blev også ferniseret. Hvad femisen bestod af, var vist en hemmelighed. Den lugtede i hvert fald af sildeolie og var ikke særlig holdbar. Alle de smårude vinduer gav også ekstra arbejde med pudningen. Fra oktober fik jeg en ung pige til hjælp, og hun var ikke af den type, der holdt på en otte timers arbejdsdag; den blev snarere det dobbelte i den første tid.

Stof til gardiner købte vi hos manufakturhandler Langgaard, der havde forretning i Thisted, hvor Jensen og Langballes farvehandel nu ligger. Stoffet var en slags gazestof med lidt mønster i. Det var svært at arbejde med, da trådene ofte lod sig trække. Gardinerne blev oftest syet om aftenen.

Den første skolestue.

Kakkelovne købte vi hos Aage Kær, Thisted. Til skolestuen og vores private stue fik vi dejlige nye ovne; de andre var meget brugte, men anvendelige. Til køkkenet fik vi et stort komfur med seks huller. Til elevværelserne havde vi nogle ganske små ovne - vist nok fra tyskertiden - og eleverne måtte kun fyre nogle få timer om aftenen.

Den første vinter blev den bygning, der senere blev gymnastiksal, fyldt med gode tørv fra Hundborg Mose. De gav varme - nok ikke mindst til den, der skulle bære tørv ind og aske ud!

Trods travlhed og meget besvær havde vi en god tid sammen. Ingen gik af vejen for at tage et ekstra nap, og de få håndværkere fra den gang, der endnu er levende, mindes tiden med glæde.

Skolestart

Endelig kom dagen - den tredje november - da vi kunne åbne dørene for det første hold elever. Håndværkerne

havde foræret os en smuk talerstol, fremstillet af snedker Jens Jensen, Hundborg, og et medlem af støttekredsen skænkede flagstang og flag. Begge dele var med til at gøre dagen yderligere festlig.

Skolestuen var fyldt til åbningsmødet, og der var en god stemning. Der blev udtrykt mange gode ønsker for den nye skole.

Thorvald fremhævede, at det ikke var Hundborgs Ungdomsskole, men Thylands. Fra hans åbningstale vil jeg referere et lille udpluk:

"I disse bygninger; som tyskerne lod opføre i 1942 på Gåsebjerg, påbegyndes nu et arbejde, som er i så afgjort modsætning til bygningernes oprindelige bestemmelse. Vi vil arbejde for retfærdighed, fred og menneskelighed modsat tyskernes vold. Vi vil føre håndens arbejde i forbindelse med de åndelige værdier; og vor undervisning vil først og fremmest få et igangsættende præg".

Desuden sagde Thorvald, at vi ikke ønskede skolen retningspræget, men at alle var velkomne inden for dens rammer.

Det første hold bestod kun af ni elever, hvoraf én blev alvorligt syg få dage efter, vi var begyndt. Han måtte på sygehus, hvor han lå meget længe. En anden tog ind på realskolen i Thisted efter jul. Dengang var vi skuffede over, at der kom så få. I dag undrer det mig snarere, at der kom så mange, når man tænker på, hvordan forholdene var.

Men sammen med de syv elever, medhjælperne og håndværkerne, som endnu langt fra var færdige, fik vi en god vinter. Eleverne tog også mangt et tag med. Bl.a. rensede de rundkørselen for græstørv, der var lagt over den for at camouflere den, så englænderne ikke kunne opdage, at der var en vej. Vejen var af cement lige som vejen fra "Ydesminde" og op til skolen. Det bed, der fremkom inden for vejen, gjorde eleverne også i stand. De gravede det og rensede for senegræs, så vi om foråret kunne anlægge en plæne. I yderkanten af plænen blev der plantet roser, et bed med lyserøde, et med mørkerøde og et med gule roser.

På den nye plæne blev der i årenes løb afholdt mange gymnastikopvisninger. Ved gavlen af den bygning, der senere blev til gymnastiksal, stod en sten med indskriften: "Hier ruhe Fritz". Vi fik at vide, at dette mindesmærke var sat over en hund, som tyskerne havde været meget glade for. Mange soldater fik næppe så fin en sten på deres grav.

Vi havde søgt om at få indlagt telefon, men det var blevet os nægtet. Dengang én af eleverne var alvorligt syg, måtte vi flere gange om dagen cykle et godt stykke for at komme til en telefon, så vi kunne tilkalde lægehjælp. Efter den episode søgte vi igen, og 18. januar fik vi indlagt telefon. Den var også næsten uundværlig i det daglige arbejde.

Det væsentligste, det, der oplevedes i undervisningen og i fritiden sammen med eleverne, kan ikke måles, men for mig står den første vinter i en egen glans. Disse syv elever var de første ungdomsskoleelever på en ungdomsskole i Thy i det hele taget. Thylands Ungdomsskole var den første af sin art i Thy og Hanherred. Siden er der kommet mange til.

De første elever kan i høj grad være deres indsats bekendt. De tog de beskedne forhold med godt humør, og det er jeg dem stor tak skyldig for. At forældrene også var taknemmelige, fik vi gennem en af fædrene at vide, og det

kunne ikke andet end glæde os. Desværre er to af disse elever gået bort i en alt for ung alder.

Sommerpigerne

Da vi havde taget afsked med dette hold, gik det på livet løs for håndværkerne. Der var meget, der skulle nås, før vi var klar til at modtage sommerpigerne. I den bygning, der skulle bruges til gymnastiksal, stod der flere armerede fundamenter, hvor de maskiner, der skulle betjene radarstationen, havde stået. Tømrer Alvin Harbo har sikkert bandet nogle gange over, hvor solidt de var lavet, men han fik da brudt så meget ned, at der kunne lægges gulv. Der måtte godt have været lidt højere til loftet, men det lod sig ikke gøre.

De første sommerpiger.

Vi fik lagt et smukt gulv, lagt af Thorvald Pedersen. Peter Oddershede har fortalt mig, at han ferniserede gulvene tre gange. Det har været en større omgang, men han gik ikke af vejen for noget. Bl.a. var han inde i køkkenet for at hjælpe os med at slibe det store komfur af; så vi kunne blive fri for at bruge sværte på det. Det overgik vore kræfter, og Oddershede svedte også bravt over det. Men fint blev det til sidst!

Inden håndværkerne gik i gang med salen, var der blevet bygget en mellembygning mellem skolebygningen og salen, så alt brændsel kunne komme derned.

Endnu større vanskeligheder mødte der håndværkerne i den bageste bygning, der var bygget på opfyld. Jorden var sunket, og gulv og vægge havde slået dybe revner. Anders Damsgaard tog sammen med murerne et vældigt tag med udgravning og pilotering, som det kaldes i dag. De fik det til at holde, men rigtigt godt blev det aldrig, da jorden blev ved med at arbejde.

I denne bygning blev der skolekøkken, systue og sløjdlokale. Ja, sløjdlokalet var allerede i orden, da drengeskolen begyndte i 1947.

Den tredje maj mødte så det første pigehold. Ud over de fag, som drengene havde haft, var der nu også kommet syning og skolekøkkenundervisning til. Hver morgen travede pigerne en tur på ca. et kvarter for at få appetit til morgenmaden; det var også en god start på dagen.

At det var blevet sommer, kunne nu mærkes på, at vi i høj grad kunne nyde naturen. Mange aftener gik turen ned til Hundborg Mose, som dengang var lidt af et paradys. Også andre ture rundt i Thy gav gode oplevelser. Dette hold skal også have en varm tak for deres indsats. Der kom i løbet af den første sommer mange gæster til skolen, og pigerne var flinke til at hjælpe med både servering og underholdning.

Efter at salen var færdig, begyndte vi med folkedans en gang om ugen. Musikken klarede to unge mænd fra Hundborg. Unge fra omegnen var med, og efter dansen samlede vi til en kop kaffe i spisestuen, hvor der blev sunget med liv og lyst. De unge, der kom udefra, mødte tit op ca. én time før, dansen skulle begynde, og tog et tag med oprydningen. Der var stadig meget at rydde op efter besættelsesmagten, men alt blev gjort klar, så der kunne plantes læbælter og anlægges have.

Thorvald og Peter Oddershede tog sig af læplantningen sammen med vores tolvårige søn, Aksel. Der blev plantet jordskokker mellem træerne for at hjælpe dem i gang. Thorvald var med sin sjællandske baggrund for optimistisk, så i haven blev der plantet for sarte træer. Vestenvinden og havgusen belærte ham om, at der skulle læ til, før de kunne klare sig.

Husdyrhold og bødekasse

De gamle staldbygninger, der hørte til "Lille Ydesminde", trængte stærkt til renovering, så af materialerne fra den nedrevne transformatorstation hjalp Aksel og Thorvald hinanden med at rense stenene og bygge en lille stald. Aksel fik lov at bygge indermurene, da det ikke kunne ses, hvis de ikke var så akkurate.

En ældre mand, Anders Thøgersen, kom og spurgte, om han ikke kunne blive bestyrer af "Lille Ydesminde" og altmu ligmand på skolen. Han var kort tid forinden blevet enkemand. Foråret 1948 flyttede Thøgersen med sine to yngste børn, Grethe og Anders, ind i det gamle spartanske stuehus. På loftet stillede Thøgersen sin væv op, og på den vævede han sivmætter i sin fritid, da der i de første år efter krigen stadigvæk var afsætning på dem.

Vi havde fået så mange dyr ind, køer, grise og høns, at vi det første år næsten var selvforsynende med landbrugsprodukter.

Thøgersen med gamle Musse og Thormod.

Thøgersen havde et vældigt tag på dyrene, og desuden hjalp han til overalt, hvor der var brug for ham. En kalv havde han fået gjort så tam, at den fulgte ham som en hund. Et andet morsomt træk har jeg også fra ham. En dag kom han trækkende med vores hest, som var gammel. Den gav sig til at græsse i grøftekanten. Thøgersen sagde til den: "Kan du så komme, vi skal til at hjem, men det kan være, jeg også skal tygge græsset for dig, selv om jeg næsten ingen tænder har?"

Omme bag den bageste bygning, hvor der var en lille udbygning med skydeskår, fandt Thormod en stor granat. Thorvald blev ikke så begejstret, da han så sin femårige søn komme slæbende med den. Den blev tilintetgjort, uden

at der skete nogen skade; den blev forsigtigt lempet ned i en lille brønd ved "Lille Ydesminde".

Thorvald pløjede på et tidspunkt en mark, hvor der skulle dyrkes korn. Først bagefter fik han at vide, at den nok var eftersøgt for miner, men ikke kontrolpløjet. Heldigvis var den forsvarligt rensset, og der skete ikke noget.

Vi havde en bødekasse. Eleverne var betjente efter tur og krævede bøder ind, hvis de regler, vi havde fastlagt, ikke blev overholdt. En ung mand, der var fisker, kunne f.eks. ikke lade være med at bande. Han kom først i november og lagde 50 kr. i bødekasen, idet han sagde: "Det kan vel slå til indtil jul!"

For de indkrævede penge blev der afholdt et gilde. I vinteren 1951-52 var eleverne meget påholdne med at bruge af kassen til deres fest. Forklaringen kom ved afslutningen, da eleverne mødte op med en smuk silkefane, fremstillet specielt til vores sal, hvor der ikke var så højt til loftet.

Det var et bevægende øjeblik for Thorvald og mig, da de marcherede ind med den.

Da skolen blev selvejende

Det var et stort fremskridt, da skolen i 1956 fik indlagt centralvarme. Det skete i forbindelse med, at skolen gik over til selveje, og der blev valgt en bestyrelse, bestående af dels støttekredsmedlemmer, dels gamle elever.

Thorvald Hansen, skoleleder 1947-67.

Centralfyret skulle stilles op i kælderen. Det var et mægtigt arbejde at komme gennem soklen ned til kælderen. Som overalt i komplekset var der ikke sparet på cementen. Ved udgravningen af kælderen stødte vi på noget ejendommeligt. Vi kunne se, at jorden havde forskubbet sig, men i begge lag fandtes de samme striber. Bl.a. kunne man se to sorte striber med ret stort mellemrum. Der blev gisnet om, at det skulle være vulkansk aske, og vi hørte senere, at der skulle have været vulkaner på Mors og i Thy i meget gammel tid.

Samme sommer blev mellembygningen, der nu ikke længere skulle bruges til brændsel, restaureret, og vi fik indrettet et dejligt skolekøkken. Komfurerne blev erstattet med el og gas, hvilket var et stort gode for arbejdet i køkkenet.

Den udvidede skole 1960.

Den sidste store udvidelse i vores tid var den store om- og tilbygning 1958-60. Der var nu plads til 64 elever, og efter den tids målestok var det blevet en smuk og moderne skole. Ved denne om- og tilbygning følte det, som var det halve Hundborg involveret i arbejdet, og det strakte sig tit til langt ud på aftenen. Vi var oppe på at have 48 i arbejde samtidig, så det var en stor flok at have inde til formiddags- og eftermiddagskaffe.

Det var med vemod i sindet, vi rejste fra skolen i 1967 på grund af Thorvalds alvorlige sygdom. Han blev opereret og fik det tåleligt, men blev senere plaget af andre sygdomme. Han døde i 1982. Vi fik dog nogle gode år i det skønne Sennels, hvor vi boede i "skovbrynet" med udsigt ud over fjorden til de smukke skrænter på Mors.

Meget er forandret, siden vi forlod skolen, og vore skridt var kun små i forhold til det, der senere er sket på skolen. Jeg har dog den glæde at se, at der stadig er elever fra vor tid i ledelsen, og flere forhenværende elever har deltaget aktivt i de sidste udvidelser. Det kan kun glæde mig, at skolen har udviklet sig i pagt med tiden.

(Kilde: Historisk Årbog for Thy og Vester Hanherred 1995, side 39-50).